

SIMONA VOTYOVÁ

KDYBY

JEDNA DÍVKA, JEDNO ROZHODNUTÍ, DVA RŮZNÉ PŘÍBĚHY

 nakladatelství
BOURDON

KDYBY

KDYBY

Simona Votyová

Kdyby na tu party nešla, mohlo být všechno jinak.

 nakladatelství
BOURDON

1. kapitola

2014

Někdo ji tluče do hlavy. Brání se. Máchá kolem sebe rukama. Je ovšem děsně zesláblá, a tak se začíná topit. Klesá pod hladinu. Dusí se. Teče jí z nosu nudle a dáví se. Spadne z postele na pozvracený koberec. Otevře oči a všechno vidí rozmazaně. Jako by to byl jen nějaký přelud. V bolavé hlavě se jí začínají rýsovat myšlenky, které připomínají klubko zamotaných krys. Tuší, že je něco špatně, a na vině není jenom to, že se opila.

„To snad není pravda, ona je úplně ožralá,“ slyší mámu, která nad ní stojí a huláká na tátu, ať se jde podívat. Jako by byla nějaké exotické zvíře. Jako by se máma nikdy neopila. Zvláštní, jak rodiče zapomínají na vlastní eskapády a při přešlapech svých dětí se tváří, že se zbořil svět. Jejich vyčítavé hlasy už ale nevnímá. Vypíná se. Nejradši navždycky.

Zavře oči a vidí jeho spařený ksicht, co jí funí do obličeje. Zacpává jí pusou, když křičí, že nechce. Jeho pot jí stéká na tvář a jeho sperma po stehnech. Rozbrečí se jako malá holka. Je jí zle. Máma jí otírá pusou plnou zvratek mokrým ručníkem a táta ji cpe oblečenou do sprcháče. Neudrží se na nohou a klesne na bobek. Přeje si, aby ji zabili.

„Možná je zfetovaná,“ slyší hysterickou máminu fistuli a dovede si představit její zděšený výraz. Vždycky vypadá jako polekané zvířátko. Chtěla by se tomu zasmát, ale místo toho se zase pozvrací.

„Nelu někdo otrávil?“ uslyší ustaraný hlásek svého brášky. Otrávil, Martínku, otrávil, ale jinak, než si myslíš, a bohužel to přežiju, odpovídá mu její vnitřní já. Táta mlčí. Jako vždycky. Nechce vidět svoji malou holčičku v takovémhle stavu. Roztrhané punčocháče a rozmazaný zmalovaný ksicht mu dělají větší starosti než nekontrolovatelné dávení.

„Možná jí někdo hodil něco do pití,“ napadne mámu. Nela si to myslí taky. Pak omdlí.

Probudí se a všude je bílo. V hlavě má ale černo, proto pochopí, že neumřela. Škoda. Cítí dezinfekci, kterou by si nejradši nalila do hlavy, aby své myšlenky očistila. Vymazala by z nich onu noc, kvůli které tady leží. Vymazala by pach jeho dechu, který ji prosakuje každou molekulou v těle.

„Dobré ráno, koťátko,“ pohladí ji máma po mastných vlasech, ve kterých jsou zaschlé zbytky zvratků. „Tys nám dala,“ kývne unavenou hlavou. Je vidět, že nespala. Najednou vypadá jako stařenka, až se Nela lekne a rychle ji chytne za ruku.

„Promiň,“ zašeptá.

„Ne, ty se neomlouvej. Ale řekni mi, kdo za to může. Někdo ti musel hodit něco do pití. Málem jsi umřela! To tomu sráčovi, který tohle zavinil, nemůže jen tak projít!“ vykřikne a je jí úplně jedno, že na vedlejší posteli leží další pacientka, která je určitě poslouchá.

„Já si ale nic nepamatuju. Bylo tam hodně lidí. Tancovali jsme a pak už nevím nic,“ lže, protože takhle by si to přála.

„Tak to nahlásíme policii. Celý se to musí prošetřit! Jsi samá modřina, neudělal ti někdo něco?“ máma je neoblomná a už

rázuje po pokoji. Plánuje, jak toho hajzla uškrtí vlastníma rukama, a předvádí to. Pohybuje se jako ninja, kterého často sleduje Martínek na tabletu. Nela čeká, kdy vyskočí a prokopne dobře mířenou kopačkou dveře. Mára je naprosto šílená, uvědomí si jako už tolikrát v životě a musí se tomu zasmát. Vzápětí jí ale přepadne myšlenka na včerejší noc a tělo se jí sevře odporem.

„Mami, jsem unavená, vyřešíme to pozdějc,“ řekne, ale bojí se zavřít oči. Za víčky číhají výjevy nahého zpoceného těla, zacpaných úst, ztopořeného penisu. Zvedne se jí žaludek, ale už nemá co zvracet.

Chtěla by ležet. V hrobě nebo aspoň v posteli. Celé dny. A pak by to třeba přešlo. Jenže nemůže, protože jí máma pořád sleduje. Dalo jí spoustu práce, aby jí přesvědčila, že nic policii hlásit nebude. Nemůže to udělat. Má k tomu pádný důvod. Měla by dostat cenu za nejlepší herecký výkon, protože každé ráno vstane a dělá, jak je naprosto v pohodě. Místo plnění zkoušek ve škole se ale potuluje po Klánovickém lese, kam dojede vlakem. Odpoledne se vrátí domů, s Martínkem malují a oba mlčí. Někdy se na ni podívá svýma obrovskýmá hnědýmá očima, jako by tušil, že je smutná. Samozřejmě že to tuší. Temnota, která ji pohlcuje, nad ní visí jako husté chuchvalce mlhy. Martínek má strach, že spolkně i jeho. Cítí, jak mu proniká do kůže. Mísí se tam s jeho smutkem, kterému by nikdo nerozuměl. Nerozumí mu ani on sám. Kreslení ho uklidňuje. A Nelu taky. Ocitnete se najednou v jiném světě. Nela se na něj podívá a má chuť ho obejmout. Neudělá to. Určitě by se rozbřečela a nechce ho

děsit, vždyť je mu teprve deset. Ale je ráda, že je tu s ní, že není sama, že ji potřebuje, protože jinak by se utopila v rašelině hnusu.

Spláchně, jde si umýt obličej studenou vodou a vyčistit si zuby. Ve dveřích vrazí do Verči a děsně se jí lekne.

„Jsi bulimička, že jo?“ vyhrkne na ni s plechovkou energetáku v ruce.

„Cože? Ale prd, asi jsem snědla něco blbýho,“ odfrkne a měla by sto chutí dát jí kázání o sajrajtech, co právě pije, aby odvedla řeč jinam, ale ví, že se její nejlepší kamarádka jen tak oblbnout nenechá.

„Jo? Ten jogurt a suchej rohlík? Mně to přece můžeš říct,“ chytne ji za ruku, možná pevněji, než měla v úmyslu. Nela se jí vyškubne. Sleduje otačené prsty na svém zápěstí a rázem se zase ocitne v tom odporném pokoji. Vidí jeho ksicht s nagelovanými vlasy, které se mu snažila vyškubat, předtím než ji pevně sevřel obě zápěstí, že se nemohla ani pohnout.

„Jsem v pohodě!“ zakřičí, až se Verča vyděsí.

„Ne, to nejsi. Nikam nechodíš a jsi najednou děsně hubená, furt zvracíš, tak co je s tebou?“ naléhá na ni. Usrkává nápoj, protože skoro vůbec nespí a spánkový deficit dohání Red Bullem. Po nocích lítá po večírcích, anebo studuje. Žije život vysokoškolačky, který by nejspíš žila i Nela. Kdyby...

„Hele, prostě nemám zrovna dobrý období. Ve škole to byl masakr, sotva jsem dokončila ročník. A teď jsem ráda, že to mám za sebou, že jsou prázdniny, a myslela jsem, že si tady spolu nějak užijem klidu a tepla a tak, to je celý.“ Nela se snaží o nedbalý tón.

„No, jenže tys ten ročník nedodělala. Potkala jsem Richarda a ptal se po tobě. Prej tě neviděl od té pařby, jak měl narozeniny,“ řekne a všechno je najednou jinak.

Richard. Při vyslovení jeho jména polije Nelu studený pot a současně z ní vybublá na povrch příšerný vztek zahrabaný v jejím nitru. Nechutná epizoda, o které si myslela, že ji pohřbila, opět ožívá.

„Richard, jo? A co ti ještě říkal ten sráč? Pochlubilo se ti to hnusný prase, že mě sprostě znásilnilo?“ vyjede z ní. Nejradši by si ta slova nacpala zpátky do pusy, protože se zařekla, že si tuhle odpornou příhodu nechá jen pro sebe. Když o tom nikdo nebude vědět, je to, jako by se nic nestalo. Časem zapomene na nekonečné minuty, kdy se jeho tělo tlačilo na její. Kdy na kolenou škemrala ponížene o milost a pak křičela bolestí. Jak to, že tam nikdo nevtrhl a nezachránil ji? Dům byl plný lidí. Proč ji Verča nehledala? Nechtěla jí to vyčítat, ale ani v sobě nedokázala potlačit hněv, že to byla právě její kamarádka, kdo ji na ten večírek dotáhl, a pak se ani nestarala, kam zmizela. Nenapsala jí ani další den. Nela se zařekla, že ji už nikdy nechce vidět, ale když jí Verča zavolala, aby spolu vyrazily na Lipno, okamžitě souhlasila. Uvědomila si, jak moc jí chybí. Jak moc potřebuje začít žít normální život. Život předtím.

Nela se celá chvěje a slzy jí stékají až na krk. Takové přiznání Verča nečekala. V první vteřině ji napadne, že si možná vymýšlí a Richard ji jen odkopl jako spoustu holek. Když ale vidí, jak se třese a zalyká pláčem, pochopí, že nelže. Nela nikdy nelže.

„Ježiš, proč jsi mi to neřekla?“ zašeptá a zírá před sebe bez jediného zamrknání. Neví, jestli ji má obejmout. Ani co říkat. Pomalu usrkává z plechovky a myslí na to, jak se skoro čtvrt roku neviděly, jen si občas napsaly esemesku. A zatímco ona se bavila po nočních klubech, kde dokonce několikrát popíjela i s Richardem, její kamarádka zápasila s hlubokým ponížením a zoufalstvím. Jak je možné, že o tom neměla ani ponětí? Na chvíli zavře oči a snaží se vybavit si ten večer. Ona se dobře bavila. A Nela přeci taky. Vždyť ji viděla s Richardem tancovat. Proto ji nechala být. Měla za to, že ti dva k sobě konečně našli cestu. Vypadali, jako když je někdo vystříhl z časopisu o hollywoodské smetánce. Krásný, oslňující pár. Záviděla jí, ale styděla se za to, a tak se strašně opila a vyspala se s prvním klukem, který tam o ni projevil zájem. Nele další den nezavolala. Nechtěla poslouchat, že má zase všechno, na co si ukáže, zatímco ona se probudila vedle cizího kluka, který se jí ani trochu nelíbil. Je to, jako by každá prožila večírek v jiné dimenzi. Verču přepadne pocit viny. Nebyla se svojí kamarádkou, když ji potřebovala. Je snad omluvou, že byla ponořená do knih, protože ji čekaly státnice, a předpokládala, že se Nela taky učí? Učila se přeci pořád. Jak mohla tušit, že to bylo jinak? Pomalu a pevně ji obejmě. Nela se jí zhroutí do náručí a nepřestává vzlykat.

„Proč jsi mi to neřekla dřív? Muselo ti bejt hrozně,“ pronese Verča tiše.

„Je mi pořád hrozně.“

„Přece mu to nemůže jen tak projít!“ zašeptá Verča a kouše se do spodního rtu, až cítí na jazyku krev. To ona ukecala

Nelu, aby na tu oslavu šla. Vůbec se jí tam nechtělo, ale ona do ní pořád hučela, až ji nakonec přemluvila.

„Nebud' naivní. Nechci, aby si na mě ukazovali, že jsem si to vymyslela, vždyť víš, kdo je jeho fotr,“ procedí a utírá si rozmazané šminky po obličeji. Verča ví, že má pravdu, ale nedokáže se s tím vyrovnat. Nela, kterou zná, by bojovala a nikdy se nevzdala. Jenže Nela už není tou, co bývala. Je zlomená jako větev, do které udeřil blesk. Nechce zápasit v tvrdé válce o spravedlnost. Chce jen normálně žít a zapomenout. Nic víc.

„A co když ho potkáš ve škole? Co budeš dělat?“

„Nebudu si ho všímat. A samozřejmě se mu budu snažit vyhýbat, jak jen to půjde.“

„Aha,“ Verča chce podotknout, že to se jí asi jen tak nepodaří, ale radši mlčí a jen ji tiskne k sobě. Lituje, že spolu nechodí aspoň do školy. Nehnula by se od ní na krok a nedovolila by Richardovi, aby se k ní přiblížil. Vždycky za ní doleжал, přestože mohl mít skoro každou. Samozřejmě. Je krásná, sebejistá, oslnivá. Kořist.

Nela se odtáhne a znovu si utře ubrečený obličej hřbetem ruky. Vypadá jako zničená malá mořská víla, napadne Verču a vzápětí si ji představí, jak klečí na čtyřech a Richard jí cpe násilím do pusy penis. Udělá se jí zle. Hnus jí zalomcuje celým tělem a naskočí jí husí kůže.

„Musíme vymyslet aspoň nějakou pomstu. Nemůžeme toho sráče nechat jen tak bejt,“ zasyčí.

Nela jen zavrtí hlavou. Podívá se na Verču, které se třese brada. Tváří se jako malá holčička, která poprvé zjistila, že

svět není jenom pohádkové místo. Obě na sebe chvíli jen mlčky zírají. Vědí, že nikdy už to nebude stejné jako dřív.

Nela je na vrcholu a zvrací z dvacetimetrové výšky. Kolemjdoucí ji znechuceně sledují, ale dělají, že nic nevidí. Chlapeček na ni ukazuje a volá na mámu, že paní blinká a on dál nepůjde, protože se taky nechce poblíkat. Verče je jasné, že se Nele neudělalo špatně z výšky, ale nemůže se udržet a rozesměje se. Nela si otře pusku toaletákem, který nosí v batohu, a napije se z láhve vody.

„Velká prča, co?“ ušklíbne se a přinutí se k úsměvu, i když jí vůbec do smíchu není.

„Promiň, ale lepší místo než Stezku korunami stromů sis na blití fakt vybrat nemohla. Myslím, žes vyplašila nejen všechny lidi, ale i zvířata do sta kilometrů. Vydáváš při tom zvuky jako jelen v říji, ale nezapomeneš u toho vypadat jako hollywoodská herečka, co po ní slintaj všichni chlapi v kině,“ chechtá se, napodobuje troubení a tmavé vlasy jí poletují ze strany na stranu. V tu chvíli je Nela ráda, že ji má, protože ji vždycky umí rozesmát.

„No jo, asi se mi zamotala hlava z té vejšky,“ podotkne a otírá si zbytek zvratků z mikiny.

„Nemusíš kecat. Jsi doktorka, tak asi tušíš, o co tu jde,“ zabrousí Verča na téma, které začíná být neodvratné.

„Nejsem doktorka,“ hlesne. Pochopitelně i bez titulu by pochopila, co může věčná nevolnost znamenat. Jenže na tuhle možnost nechce ani pomyslet.

„Ale jednou budeš doktorka. No, každopádně musíme do lékárny pro test,“ poručí Verča a Nela je ráda, že to rozhodla

za ni. Sama by se k tomu nejspíš nedokopala a stále by si namlouvala, že se nic neděje.

„Nahoru už asi nejdem, co?“ zeptá se místo odpovědi. Verča ji chytne za loket.

„Ne, další divadlo tu lidem hrát nemusíme. Jdeme dolů a zjistíme, jak to s tebou je.“

Nele se klepe ruka, když čůrá na test. V hlavě má naprosto duto. Možnost, že by byla těhotná, si nechce absolutně připustit, přestože už dvakrát nedostala menstruaci. Vyleze z kabinky a položí test na umyvadlo. S Verčou ho hypnotizují pohledem. Vteřiny se nekonečně vlečou. Potom se objeví první čárka. Obě zatají dech. Vzápětí se rýsuje další. Slabá, světle růžová, ale bezpochyby je tam. Nela na ni fascinovaně zírá, jako by se snad dala jenom silou vůle vymazat. Neviditelná energie ji opět vrátí do noci, na kterou se snaží den co den zapomenout. Teď je však jasné, že se jí to nikdy nemůže podařit. Mlčky si opláchne obličej studenou vodou a opře se o ledové dlaždičky.

„Tak to je průser,“ pronese a v žilách jí cirkuluje panika.

„Co budeš dělat?“ vyhrkne Verča a pak ještě navrhone, že půjdou koupit další test, aby měly jistotu. Obě ale už moc dobře vědí, co je nadmíru jasné.

„Ať se rozhodneš jakkoliv, budu s tebou,“ chytne ji za ruku a myslí to vážně. Tentokrát svoji kamarádku samotnou nenechá. Ve skrytu duše je ale ráda, že podobné rozhodnutí nemusí dělat ona. Vždycky tak trochu Nele záviděla. Husté blondaté vlasy, postavu modelky, chytrost. Bez mrknutí oka

se dostala na medicínu a na koho se podívala, ten se do ní zamiloval. Netušila, že to může být spíš prokletí.

„Půjdu na potrat, přece si nenechám dítě toho hajzla!“ pronese zlověstným hlasem Nela.

„To jo. Nemůžeš mít ještě děti, je ti dvacet dva a studuješ. Budeš mít jednu rodinu s někým, koho budeš mít ráda,“ Verče se uleví, že se její kamarádka rozhodla právě takhle. Kdyby si dítě nechala, všechno už by bylo v háji. Zničila by si život a ona by za to nesla na svých bedrech část viny.

Další dny tráví Nela tím, že si představuje, jak vběhne pod auto a nechá se srazit, anebo do sebe naláduje několik balení prášků na spaní a zapije je láhví vodky. Je zamčená ve svém pokoji a s nikým se nebaví. Dokonce ani s Martínkem ne, protože nechce vidět jeho nevinnou dětskou tvářičku, která by jí připomínala, že má vetřelce v břiše. Ještě by zpochybnila její rozhodnutí. Všem tvrdí, že má střevní chřipku. A nikdo nemá důvod jí nevěřit.

Když leží v ordinaci gynekologa a na ultrazvuku sleduje flek, který má být její dítě, má co dělat, aby se nerozbrečela.

„Můžete si to ještě rozmyslet. Ale už jste v jedenáctém týdnu těhotenství, to je na interrupci nejzazší doba,“ pronese doktor chladně, čímž jí příliš nepomůže.

„Už jsem rozhodnutá,“ odpoví Nela a cítí, jak jí vysychá v krku. Odvrátí hlavu od monitoru, aby se už víc nemusela koukat na tepající zárodek. Než se ale zvedne z lůžka, nedá jí to a ještě se na monitor letmo podívá. Do očí se jí nahrnou slzy, ale snaží se tvářit, že je všechno v pořádku. Běžná

rutinní gynekologická prohlídka. Když se postaví, zamotá se jí hlava a omdlí.

Máma přijede do dvaceti minut a jen co se na Nelu podívá, nemusí jí už vůbec nic vysvětlovat. Posadí se vedle ní v prázdné čekárně před ordinací, kam ji usadili, když se jí udělalo líp, a obejmě ji kolem ramen. Na jazyku má plno výčitek, ale rozhodne se je spolknout. Obě chvíli mlčí a pak se Nela rozvzlyká jako malá. Poví mámě o svém těhotenství, o tom, že dítě nechce, ale představa, že ho zabije, jí přijde šílená. Nakonec přizná i otce a jak se všechno seběhlo, čímž matku šokuje mnohem víc než zjištěním, že by z ní mohla být babička. Máma ji poslouchá a s každým dalším Neliným slovem je čím dál tím rozrušenější. Cítí, jak v ní vibruje vztek.

„Co mi to tu vykládáš? Mělas to okamžitě nahlásit a parchant půjde sedět!“ Vyskočí, popadne židli a mrští s ní o zeď. Navzdory stavu, ve kterém se Nela právě nachází, jí zacukají koutky úst a napadne ji, že pokud zvládla být matkou její máma, nemůže to být zas tak nic těžkého. Když matka popadne druhou židli, kterou trefí obraz na stěně a ještě zařve pár nadávek, rozrazí se dveře a v nich stojí sestra i s doktorem.

„Co to má znamenat?“ zeptá se sestra matky jako malého školáka. Ta se na oba zlostně podívá, jako by snad oni mohli za to, co se právě dozvěděla. Nelu paradoxně celá situace trochu uklidní, i když by ze strany svého rodiče stála o jinou formu podpory.

„Promiňte, my už odcházíme,“ Nela popadne matku za paži a vleče ji ven jako vyšínutého pacienta. Za sebou nechávají spoušť jako nadupaní rockeři po koncertě.

V autě pak obě mlčí. Matka upřeně sleduje silnici, ale hlavou se jí honí jedině. Pomsta. Nedovolí, aby její dceři někdo ublížil a nenesl za to žádnou odpovědnost. Nela jí čte myšlenky. Není to ostatně nic těžkého, matku dobře zná a vidí, jak se v ní vaří krev.

„Nemůžeme to nikde hlásit, mami. Nechci, aby věděl, že to dítě je jeho. Nesmí se o tom nikdy dozvědět.“ Sama je překvapená svým náhlým rozhodnutím. Rozhodnutím dítě si nechat. Ještě před chvílí byla naprosto přesvědčená, že ho nechce. Nestačí o tom ale příliš dlouze uvažovat, poněvadž matka sebou trhne a nečekaně zastaví uprostřed silnice. Zapne blikačky a vyběhne z auta, jako by ji někdo pronásledoval. Nela ji sleduje z okýnka a vidí, jak si sundává botu a snaží se s ní trefit do billboardu. Zubí se na něm kandidát do Senátu. Richardův otec.

„Nech toho, mami!“ zařve na ni a ukáže prostředník na projíždějící vůz, který musí jejich auto objet a při tom troubí. Matka klopýtá zpátky jen s jednou botou a v očích má výraz šílence. Vpadne zpátky na sedadlo řidiče, zhluboka se nadechne a pak dceru dlouze obejmě. Nela ji pohladí po vlasech, ve kterých má několik červených proužků, a myslí na to, že uklidňovat by měla její máma ji, a ne naopak, ale toho se asi nejspíš nikdy nedočká.

„Bude z tebe pěkně praštěná babička,“ pronese a už nemyslí vůbec na nic. Je unavená a jediné, co si teď přeje, je jít si lehnout, a ne krotit tuhle královnu dramatu.

„A co řeknem tátovi?“ zeptá se máma, ale víc než reakce jejího manžela ji trápí, že svoje vnouče bude možná nenávidět. Jak by mohla mít ráda dítě, které vzniklo takovýmhle způsobem? A dokáže ho milovat Nela? Vždyť kvůli němu nejspíš ani nedostuduje. Měla by si to celé ještě pořádně rozmyslet. Nechce jí do toho ale mluvit. Když kolem projede další auto a troubí, vyskočí opět do silnice a začne křičet. Sprostě nadává na projíždějící řidiče a je jak v transu. Nedokáže se vyrovnat s tím, že si Nela zpacká život a ona s tím absolutně nemůže nic udělat. Ve chvíli, kdy jedno z aut prudce zabrzdí a vystoupí z něho našťvaný řidič, Nela pochopí, že nejdřív musí vyřešit docela jiný problém. Tuší, že matka je v rozpoložení klidně se tu porvat, protože svůj vztek potřebuje ventilovat.

„Tak co, ty macho chlape, jdeš si to vyřídit se ženskou? To by vám šlo, co? Honit si svoje ega na slabších!“ začne máma hulákat na blížícího se muže.

„Mami, zalez do auta a nech toho,“ křikne na ni Nela a nejradši by ji propleskla. Uvědomí si, že takhle to bylo vždycky. Máma jí nikdy nebyla tou pravou oporou, protože každý problém řešila přemrštěným hysterickým výlevem a tátovi se zase nesmělo nic říkat, aby se nerozčiloval, poněvadž už ve čtyřiceti prodělal infarkt. Všechno táhla na svých bedrech převážně Nela. I do školy kvůli Martínkovi chodila ona. Máma by nesnesla pomýšlení, že ho děti nemají

rády a on sedí v lavici sám. Měla toho na talíři víc než dost a právě jí začala docházet trpělivost.

„Sedni si do auta a chovej se jako dospělá! Už toho mám fakt po krk! Napadlo tě někdy, že se svět netočí jenom kolem tvých pocitů, ale i pocitů jiných lidí? Napadlo tě někdy, že by děti chtěly mít normální vyrovnanou mámu?“

„Jo? A ty taková budeš? Myslíš si, že je to jednoduchý bejt máma?“ vyjede na ni.

„Určitě to zvládnou líp než ty!“ Jen co to vykřikne, okamžitě toho zalituje. Matka ztuhne a propíchne ji jedovatým pohledem. Řidič pochopí, že se naprosto zbytečně připlétl do rodinného dramatu, a mlčky se vrátí ke svému vozu. Z okýnka pak ještě zakřičí: „Něco vás tu zajede, krávy!“

„Takový štěstí nás nepotká,“ zaječí Nela a rozpláče se. Matka se cítí zahanbeně. Zase se nedokázala ovládat. Bude s tím opravdu muset začít něco dělat, nejspíš zajde k psychologovi. Musí se stát své dceři oporou. A pak vnoučeti. Bože, ale Nela je tak mladá. Podělá si život. Nemůže si nechat dítě takovýho hajzla.

„Promiň,“ zašeptá a obejmě dceru kolem roztřesených ramen.

„Ne, ty promiň.“

„Ale nech toho. Vim, že máš pravdu. My to ale nějak všechno zvládnem. Bude to dobrý. Budeš mít miminko a na ostatní už nemysli,“ řekne, přestože se jí na jazyk derou úplně jiná slova, ale spolkně je. Předpokládá, že opora by pověděla něco podobného. Opora totiž neříká to, co si myslí, ale co tuší, že chce druhý slyšet.

Nela ji chytne za ruku a usměje se na ni.

„Tátovi řeknem, že otec dítěte je neznámý, aby ho zase nekleplo.“

„Toho nejspíš klepne i tak,“ ušklíbne se máma. Nele se zdá, že dost škodolibě, a napadne ji, že už ho nemá ráda. Pokud tedy vůbec kdy měla.

„Mohla by ho dát k adopci.“

„Cože?“ Elena se prudce otočí, ale do tváře svého muže stejně nevidí. Myslela si, že už spí. Však ona se o to už notnou chvíli taky snaží. A jak je vidět, v posteli se nepřevalují jen oni dva, ale i jejich myšlenky.

„Co to meleš za nesmysly?“ osopí se na něj. Ne, že by ji taková možnost nenapadla, ale navrhnout ji, to by se neopovážila.

„Bylo by to jednodušší,“ konstatuje Petr, jako by šlo o řešení matematické úlohy.

„Jo? Tak jednodušší by třeba taky bylo vystřelit se na Mars. Ale život není jednoduše, chápeš? Nemůžeš všechno řešit jednoduše jako v těch tvejch výpočtech na stavbách. Jednodušší by bylo nacpat dítě do babyboxu. Anebo víš, co by bylo ještě mnohem jednodušší? Strčit ho do popelnice, co říkáš?“ Elenina fistule se ve tmě rozléhá snad ještě víc než normálně, protože je noc a nejsou slyšet žádné jiné zvuky. Chtěl by ji uklidnit, jinak zase vzbouří celý dům. Proč radši nemlčel? Stejně na jeho názor nikdy nikdo nebere zřetel a vždycky to skončí jen nesmyslnou hádkou. Eleniny žvásty ho ale už nemůžou rozhodit. Podobné hlouposti říká pořád. Většinou se ovšem jedná o problémy, u kterých je v zásadě

jedno, jak dopadnou. Pojede se na dovolenou na hory, nebo k moři? Natře se stěna na bílo, nebo na červeno? Pořídí se nové auto, nebo ne? Elena to chce pokaždé přesně naopak než on. A vždycky vyhraje. Kdyby se nad tím zamyslel, zjistil by, že žije úplně jiný život, než by chtěl. Život naruby. Jelikož se ale naučil potlačovat svoje přání i názory, tak o tom víceméně už ani neví. Ovšem tentokrát se potíže týkají jeho dcery. A on si myslí, že nechat si ve dvaadvaceti dítě, když studuje, a notabene neví, kdo je otcem, je totální průser. Nespí kvůli tomu od té doby, co mu to přiznaly. Na potrat je zřejmě pozdě, ale dát dítě k adopci není zas tak špatný nápad. Nějaká rodina by byla šťastná, že se dočkala syna, nebo dcery. A jejich život by se mohl vrátit do starých kolejí. Nela by dostudovala, stala se doktorkou, pak si našla kloudného kluka, vzala si ho a teprve potom by měli děti. Takhle by si to přál. Tak by byl svět v pořádku.

„Kdoví, s kým to dítě čeká,“ pronese, když Elena na okamžik zmlkne. Vzpomene si na ten den, kdy přišla totálně ožralá, nejspíš i nadrogovaná, a cpal ji do sprcháče. Bůhví s kým něco měla. Ani si to nepamatuje. Je nerozumná, nezodpovědná a chce se stát rodičem. To přeci nejde. Petr si otře propoceným rukávem od pyžama zpocené čelo a krk. Má návaly jak starej chlap.

„Já ti povím s kým! S nějakým kreténem, to je jistý. Protože kreténi jsou stejně skoro všichni chlapi!“ Elena rozsvítí a vyskočí z postele. Do očí ho bodne prudké světlo, až mu vyhrknou slzy. Ale možná se rozbřečel. Sám ani neví. Je zřejmě taky kretén.

Martínek si strčí do uší sluchátka a pustí si youtubera, co hraje Minecraft. Vůbec ho to nebaví, ale kluci ve třídě nemluví o ničem jiném a on nechce bejt za totálního lůzra. Jako Trupík. Jeho spolužák, co nemá palec na ruce. Taky nemá kamarády. Sedí vzadu v lavici sám a čte si. Někdy mu kluci vyrazej knížku z ruky. A jindy mu zas rozházej penál po třídě. Trupík pak děsně řve a rve se. Od té doby, co hodil po Milanovi lavici a rozbil mu hlavu, už si ho nikdo moc nevšímá. A Martínek nechce, aby si začali všímat jeho. Klidně by si sednul do lavice vedle Trupíka, poněvadž sedí taky sám. Ten by si četl a on zase maloval. Jednou si s ním povídal. Trupík mu vyprávěl o černých dírách, co se tvoří v galaxiích. Náhodou to bylo zajímavý. Jenže kluci se mu pak posmívali, že kamarádí s Trupíkem. A Martínek si přeje být radši neviditelný než středem pozornosti. Nedokázal by je zmlátit. A ani za ně nechce dělat úkoly nebo jim nosit svačiny, jako to dělá Kuba. Je mu nejlíp, když mu dají pokoj. Ví, že je to zbabělý, a někdy je mu z toho hnusně. Ví, že by klidně s Trupíkem mohli bejt kámoši, ale je posera. A tak se těší, až bude dospělej, nebude muset chodit do školy a pozná kamarády. Opravdový. Jeden by stačil. Někdo jako Viki. Jenže Viki je holka, a kdyby s ní kamarádil teď, všichni by se mu posmívali, že ji miluje. Nemiluje ji. Jenom se mu líbí, že je hodná a chytrá. A chodí venčit pejsky do útulku. Kdyby mu řekla, klidně by s ní šel. Určitě by mu poradila, co dělá takový strejda. Protože on už brzy strejda bude, ale netuší, co se od něj očekává. Dospělej strejda asi dítě hlídá a nosí mu dárky. To zvládne taky. Hlídat mimino. Nejspíš je to jako

s panenkou. Bude jí dávat oblečky. Růžový. To je holčičí barva. A Nela si myslí, že se jí narodí holka. Je rád. Kluci jsou kreténi. Aspoň ti, co zná. A máma to říká taky. I táta je kretén, když chce někomu dát Nelino miminko. Jak by jí to mohl udělat? Jemu taky vyhodil lego, když ho nechal válet v obýváku. Táta potřebuje mít všechno na svém místě. A miminko tady ještě místo nemá. I když není pravda, že úplně všichni chlapi jsou kreténi. Třeba jejich učitel na výtvarku kretén není. Možná by si i Nelu vzal. Má děti rád. A Nela ráda maluje. Musí zjistit, jestli má manželku.

Martínek vstane z postele a chodí po pokoji. V domě je už konečně ticho, ale on teď jen tak neusne. Hlavou mu proletují nesouvislé myšlenky a on je nedokáže zastavit. Usadí se ke stolu a začne si kreslit, i když se mu klíží oči. Jistota, která ho vždy uklidní. Namaluje miminku obrázek. Bude to od něj takový první dárek. Chvilí kreslí, ale brzy mu dojde, že miminko obrázek zajímat nebude. Možná by mu mohl pořídit nějaký dupačky. Ne obyčejný, ale takový, co jsou děsně cool. Určitě existují obchody, kde takový dupačky prodávají. Jde si to hned googlit. Jenže pak Nelu slyší plakat. Zase. Má co dělat, aby se nerozbrečel taky. To ti kreténi. On už brečet nemůže. Je velkej a bude strejda. Vstane od stolu, zastrčí si pyžamo a potichu jde za ní. Zaklepe opatrně na dveře, a když mu neodpoví, vejde dovnitř. Tvář má uslzenou a slzy jí kanou na velké břicho. Připomíná mu meloun, a kdyby jí to řekl, možná by ji i rozesmál. Jistý si tím ale není, tak si raději jen sedne a

obejme ji. Pohladí ho po vlasech a tvrdí mu, že jí spadlo něco do oka.

„Měl jsem noční můru, můžu spát tady?“ zeptá se, ale neřekne jí, že tou noční můrou není sen, nýbrž život sám.

„To víš, že jo,“ chce mu vlepit pusinku, ale chápe, že to nemá rád. Velkej kluk.

Ráno bude nevyspalý a nebude chtít jít do školy. A ona mu napíše omluvenku, protože ví, že nespál kvůli ní. Protože ví, že nerad chodí mezi kretény, a tak se mu to snaží aspoň někdy ulehčit.

„Řekni jí, že už to nevydržím, ať mi píchne epidurál, jinak to narvu hlavou do zdi!“ Nela drtí Verče ruku a tvář se jí křiví bolestí. Už déle než pět hodin. Porodní asistentka jí poněkolkáté vysvětluje, že je na epidurál pozdě. Verča tomu nerozumí, ale Nela by jako medička snad mohla vědět, jak se věci mají, nebo ne? Každopádně ji nic jiného než epidurál nezajímá. Vykřikuje to stále dokola jako zaseknutá páska. Verča byla šťastná, když si Nela k porodu vybrala právě ji, protože stále cítí vinu za všechno, co se událo, a říkala si, že bude své kamarádce aspoň oporou. Teď ovšem neví, co má dělat, a ruku má téměř rozdrcenou, jak ji Nela stále mačká.

„Epidurál, do hajzlu,“ sípe Nela, ale nikdo si jí příliš nevšímá. Nedokáže myslet na nic jiného než na příšernou bolest, která jí ochromuje tělo s každou další kontrakcí. Přála si být klidná a vyrovnaná, porodit přirozeně jako všechny ty matky, co píšou v diskuzích a na facebooku, jak je porod úžasný zážitek. Místo toho se teď choulí ve všech možných i nemožných polohách, jenom aby si aspoň trochu

ulevila od tohohle utrpení. S bolestí pochopitelně počítala, ale ne s tím, že to bude trvat až tak dlouho. Mezi jednotlivými kontrakcemi se jí do mysli vkrádá Richardův ksicht. Kdyby se tu teď objevil, tak by ho chladnokrevně zabila. Verča se obrátí s prosebným pohledem na porodní asistentku, která něco zapisuje do papíru v deskách. Možná jenom luští křížovky nebo hraje piškvorky, napadne ji, poněvadž jí přijde, že lékaři i sestry porodním sálem jen tak bezcílně bloumají, občas Nelu někdo prohlédne, změří ji na monitoru, ale pak si jdou zas bez většího zájmu po svých.

„Už to nevydržim!“ zařve Nela.

„Když si myslíte, že už nemůžete, tak ještě stokrát můžete,“ poučí ji asistentka, načež začne vyprávět, že její fena rodila nedávno deset štěňat a taky to zvládla. Verča několikrát za sebou nevěřícně zamrká, netušila, že ještě existují zdravotníci, co vykládají nebohým rodičkám trapný historky, a čeká, kdy asistentka přidá zkazku o porodech na poli. K tomu se naštěstí nedostane, poněvadž ji Nela pošle do prdele. Sestru to nerozhodí, nejspíš je na podobné výlevy zvyklá. Zato Verča na nic takového od Nely zvyklá není, jenže je fakt, že nikdy předtím její kamarádka nerodila. Technicky vzato, ona v jednom kuse nerodí. A to je právě ten problém. Bolestivé kontrakce trvají už dlouho, ale pořád se neschyluje k tomu, proč sem přišly. Dítěti se očividně na tento svět zatím nechce. Možná tuší, že ho nečeká zrovna jednoduchý život, a tak se svým příchodem poměrně otálí. Jeho matku to přivádí k nepřičetnosti. Jeho tetu taky. Verča je přesvědčená o tom, že kdyby se dělaly do porodnic exkurze, zamezilo by

se nejen nechtěným těhotenstvím, ale značně by se snížila celková populace. A jako by snad její myšlenky měly magickou moc, najednou do sálu napochoduje několik mediků v čele s porodníkem.

„Ne, ne, ne,“ mává Nela rukama, na víc se ale už nezmůže.

„V papírech jste dala svolení,“ připomíná jí porodník. Verča si myslí, že Nela nemohla být při smyslech, když něco podobného podepisovala, a řekne to nahlas. Nela už neříká nic, jen koulí očima. Asistentka ji dovede na lůžko a doktor obklopený mediky jí kouká mezi nohy, kde se každou chvíli má objevit dětská hlavička. Taková představa přijde Verče naprosto nechutná. Nedokáže pochopit, jak některý ženský mužou tvrdit, že porod byl jejich nejkrásnější životní zážitek. Pravděpodobně každé matce hrábne, jinak by tohle všechno nemohla přežít.

„Vyndejte to ven!“ mumlá Nela z posledních sil, opře se lokty o lůžko a oči se jí protočí snad všemi směry.

„To si musíte, maminko, porodit sama, to se nedá nic dělat,“ poklepe jí porodník se shovívavým úsměvem na lýtko a pak cosi vysvětluje medikům. Nela by mu nejradši jednu vlepila, ale na to nemá sílu. Verča nemůže uvěřit tomu, že ve zdravotnictví pracují takoví tupci. Možná se tu sešla zrovna dneska parta největších debilů a jinde by to bylo lepší, jenže s tím už nic nenadělá. Nenadělá vůbec nic s ničím, co se tady děje, a tak jen bezradně postává a žmoulá v puse konec svého copu. Doufá, že ona jen tak dítě mít nebude. Nejlíp nikdy. A jako by toho snad nebylo málo, zaslechne jednoho z mediků, jak se druhého na Nelu vyptává.

„Hele, nechodí k nám do školy?“ Vidí, jak pozorují její kamarádku zbrocenou potem a oba si něco šuškejí. Zděšeně se na ně podívá a zhluboka se nadechne ve snaze udržet své emoce na uzdě. Je toho na ni opravdu moc, ale pochopitelně ví, že Nela je na tom hůř. Aspoň že z Richarda bude zubař a není jedním z těch, co tady postávají v hloučku, oddechne si. Stejně ale tuší, že život její kamarádky se bude ubírat poměrně složitou cestou, a kdoví, co jí ještě osud přichystá. Nela nad ničím takovým už dávno nedumá a momentálně kolem sebe ani nic nevnímá. Ucítí ještě mnohem prudší bolest než doposud a pochopí, že už je to konečně tady. Prudce se jí rozbuší srdce a snaží se dýchat jako fenka porodní asistentky.

Verča popadne mobil a chce všechno zdokumentovat, loktem odstrčí medika, který stojí přímo mezi nohama její kamarádky. Když uvidí hlavičku, která se dere na svět, upustí mobil a sveze se k zemi.

2. kapitola

2015

Když se Sofinka narodí, Nelu překvapí, že k ní pocítí lásku. Okamžitě. Jako by najednou někdo zapnul jakýsi knoflík a všechno se v ní obrátilo vzhůru nohama. Matka příroda je opravdu mocná čarodějka, pomyslí si, přestože jako medička moc dobře ví, že za její pocity může hormon oxytocin. Dost na něj spoléhala, protože do poslední chvíle měla strach, že nedokáže dcerku milovat. Málokdy se stalo, že by ji rozněžnila fotka z ultrazvuku. Veškeré přípravy na porod a roli matky vykonávala víceméně rutinně, až si o ni rodiče dělali starosti. Dělala si je i ona. Bála se, že se rozhodla špatně a dítě si neměla nechávat, když vzniklo za takových okolností, a navíc ho ani nechtěla. Každý den se probouzela s pocitem, že si zpackala život. Dodělat další ročník už nestíhala, ale to bylo to poslední, co ji trápilo, protože věděla, že ve škole by se setkání s Richardem nevyhnula. Studoval sice na zubárně, ale v budově se potkávali často. Školu si dodělá časem, rozhodla se a věřila, že to půjde. Není jedinou matkou pod sluncem, která studovala s dítětem. Zvláště když má k ruce babičku. Sice potrhlou, pracující, ale má. Táta se nejdřív s novou situací nemohl smířit, ale nakonec jí předělal celé patro, a tak vznikla samostatná bytová jednotka. Byl rád, že ji budou mít pod dohledem. A Nela byla ráda, že jí pomůžou. Všechno se vlastně vyvíjelo ideálně.

Sofinka nejspíš tuší, že nebyla zcela vítaná, takže se rozhodne předvádět, jak moc sladké je miminko. Pláče jenom málo a spí téměř celou noc. Nelu to drtí. Byla by radši, kdyby nekonečné noci, kdy zírá do stropu, její dcera proplakala. Aby se o ni musela starat. Aby neměla čas na svoje vlastní myšlenky, které jí zběsile kolují hlavou. Někdy má chuť zařvat, aby je konečně vypudila ven. Jenže nemůže. Vzbudila by malou. Hlavně kvůli ní chce na všechno zapomenout. Ale nejde to. Před očima se jí stále míhá jeho ztopořený penis, který jí rve do krku ještě předtím, než ji znásilní.

„Vykuř mi ho,“ křičel na ni a rukama jí svíral hlavu. Málem ji zadávil. Bála se, že kvůli tomu nebude Sofinku umět milovat. Jenže je to jinak. Miluje ji víc než sebe. A trápí ji, že může zdědit jeho vlastnosti. Jak si to ta bytůstka vůbec zaslouží? Sofinka ovšem nic z matčina rozpoložení netuší a cítí se jako malá princezna. Je tak hodná, že má Nela dokonce i čas se učit. Jenže nechce. Ve volných chvílích jenom vysedává, zase maluje s Martínkem a cpe se.

„Já ti nevím, holka, ale měla by ses začít trochu víc věnovat sama sobě. Vždyť víš, že ti malou pohlídám,“ máma se už nedokáže dívat, jak její dcera chodí ve věčně umolousaném, vytahaném tričku a s mastnou hlavou. Ke všemu místo toho, aby po porodu něco zhubla, tak čím dál tím víc kyne. Pochopila by, kdyby měla se Sofinkou plno práce, ale to přeci nemá. Tak kde je problém? Problém tu pochopitelně je. Sídlí v Nelině hlavě. Nevidí sebemenší důvod k tomu být štíhlá a stát se doktorkou. Jediným jejím cílem je vychovat

ze své dcery slušného člověka. Doktorka je pořád v práci a nemůže se výchově věnovat naplno. A tak to taky mámě poví.

„Tak to je snad jasný, že z ní vychováš slušného člověka, ale to přece neznamená, že se vykašleš sama na sebe, ne?“ spustí na ni litanii. To jsou vždycky chvíle, kdy Nela lituje, že nebydlí někde v podnájmu. Jenže z čeho by ho platila? A tak mlčí a kreslí si. Matka jí vyškubne papír a zmuchlá ho.

„Přece není normální, abys tady takhle dřepěla a čmárala si jako malej harant!“ Nela se musí hodně ovládat, aby jí nevpálila do ksichtu, že když někomu táhne na padesát a nosí růžovou hlavu, tak má k malému harantovi rozhodně blíž než ona, ale nechce se hádat. Máma to vždycky přežene, řve jako pomínutá a vším tříská. A tohle její holčička nebude zažívat.

„Já nejsem malej harant,“ vmísí se do hovoru Martínek, který si matčinu výtku vztáhne na sebe.

„Tak jsem to nemyslela, nemáš s tím nic společného,“ odsekne mu máma, ale je jí ho líto. Jenže se zkrátka nemůže smířit s tím, co to má za děti. Vždyť ona by pořád něco podnikala, někam jezdila, zkoušela nové věci, zatímco oni tu sedí věčně zavření. Kdyby Nela nemusela chodit ven s malou, tak by tu určitě shnila.

„Co kdybysme jeli na hory? Můžete si oba vzít místo lyží snowboard, to bude fajn, ne?“ navrhone jim, rozhodnutá donutit je k nějaké činnosti. Oba se na sebe podívají a obrátí oči v sloup. Nejradši by jim jednu vlepila, ale nevzdává se.

„Můžeme tam jít do wellness nebo do aquaparku a taky vyzkoušet psí spřežení. Psí spřežení je hit číslo jedna,“ snaží se je navnadit.

„Mami, já vim, že to myslíš dobře, ale pochop, že my nejsme tvoji klienti z agentury, nám nemusíš líčit zážitky jako z tvýho katalogu pro adrenaliňáky. Nás prostě tohle moc nebere. My jsme takhle v pohodě,“ odpoví jí Nela a Martínek pokyvuje hlavou na souhlas jako oslík.

„Jaký my? To, že jsi tady zavřená ty, dospělá ženská, co by měla mít trochu rozumu, neznamená, že tu bude zavřenej i můj syn! Martínek rozhodně pojedě tenhle víkend na hory jako normální kluk a nebude tu furt čmárat jako nějakýj retarda. A ty, jako máma bys měla vzít svoje dítě taky na čerstvej vzduch, zvláště když to můžeš mít zadarmo. A nic by se ti nestalo, kdybys trochu hejbla zadkem, protože jinak budeš mít za chvíli prdel jako valach!“ Matka se rozčílí, schválně strčí do stolu, kde mají rozložené výkresy, až spadne sklenička se špinavou vodou od barviček na zem. Koberec se začne zabarvovat do modrofialova a všichni tři na tu skvrnu chvíli mlčky zírají, jako by byli zhyponotizovaní. Pak matka našťavaně práskne dveřmi, čímž vzbudí Sofinku, která se rozpláče. Zatímco jí Nela utěšuje, Martínek se snaží dostat flek z koberce, ale spíš se mu podaří barvu ještě víc rozpatlat.

„Vykašli se na to, já to pak udělám,“ řekne Nela, ale ví, že to tam nechá. Co záleží na nějakým hloupým koberci? Jak se tak na něj dívá, vidí samu sebe, jak na podobném koberci klečela, až měla kolena úplně odřená, a taky si vzpomene,

jak hlavou narážela do postele, když do ní vnikal i zezadu. Zvedne se jí žaludek, a tak si rychle do pusy nacpe čokoládu. Nedávno přišla na to, že když jí žaludeční šťávy stoupnou do krku, čokoláda je hned umlčí.

„Jsi hezká, nemáš zadek jako valach,“ pronese Martínek. Nerozumí tomu, jak mohla máma vůbec něco takového vypustit z pusy. Vždyť i on moc dobře chápe, že tohle se holkám neříká. Ani když je to pravda. Nela položí už uklidněnou Sofinku zpátky do postýlky a obejmě ho. Kdyby mohla, zůstala by tady zavřená jenom s ním a Sofinkou. Bylo by jim dobře. Aspoň do té doby, než by děti vyrostly. Tak strašně nerada chodí ven. Bojí se, že toho sráče někde potká.

„Ta byla zas naštvaná, vid’?“ Martínek se vyprostí z jejího pevného sevření, které mu není úplně příjemné. Už je na objímání velkej. Zvedne ze země Nelin zmuchlaný výkres a snaží se ho narovnat.

„Jo, to byla, asi je v přechodu,“ procedí Nela mezi zuby a neodpustí si narážku, kterou Martínek stejně nepochopí. Jenom se na ni překvapeně podívá.

„Nezbejvá nám nic jinýho, než na ty hory jet,“ rozhodne Nela.

Lyže, snowboard, psí spřežení, wellness, aquapark, obžerství u švédských stolů. Matka se snaží do jejich programu nacpat naprosto všechno, aby žádná minuta nezůstala ladem.

„Chová se k nám jako k VIP klientům své agentury,“ zasměje se Nela, ale když se dozví, že dneska je čekají ještě běžky, tak jí úsměv na rtech zamrzne.

„Půjčila jsem k tomu vozík pro Sofinku. To si takhle zapřáhneš a můžeš jet i s ní,“ předvádí Nele speciální vozítko.

„Copak jsem nějaký tažený kůň? Nezlob se, ale to fakt nedám,“ vyjede na ni. Zařekla se, že tenhle víkend to vydrží a bude dělat mámě radost, ale tohle už je vážně moc.

„Dobře, dobře, pojedu s ní teda já. Ale z běžkování se nevyvlíknete. Ani ty, ani Martin!“ řekne nekompromisně. A tak za dvacet minut už všichni stojí v pozoru na běžkařské dráze za penzionem. Matka vyrazí jako první, protože i s vozíkem za zády je nejrychlejší. Za ní se táhne Martínek a pak Nela, která sotva popadá dech a chce se jí brečet. Kvůli Martínkovi se ale drží a dělá, že jí to vlastně baví. Jenže když naberete během půl roku po porodu dvacet kilo, je to sakra znát. Neudýcháte nic a máte pocit, že každou chvíli zkolabujete. Nela se zastaví a sleduje svižné tempo své mámy, která uhání s její dcerkou v běžecké stopě. Nejradši by se zhroutila do sněhu a zůstala tam ležet. Sundá si čepici, pod kterou jí svědí zpocené vlasy. Předkloní se a s rukama na kolenou se snaží popadnout dech. Matka mizí v dáli. Za ní se pachtí hubená Martínkova postavička, která jí sotva stíhá. Nela se rozhodne, že na tohle kašle. Je dospělá a nenechá si takhle hloupě organizovat svůj volný čas. Vráť se na pokoj a bude si číst. Ve chvíli, kdy si sundává běžky z nohou, se máma otočí, jako by měla radar na to, že jí chce někdo zdrhnout. Vytáhne píšťalku a začne pronikavě pískat.

„To si snad dělá už prdel, ne?“ Nela zařve, až se jí projíždějící běžkaři leknou. Matka píská dál jako učitelka tělocviku.

„Šikana, tohle je normální šikana,“ nadává Nela, ale rozhodne se k mámě dojet. Nechce pak poslouchat celý večer její řeči. A hlavně Sofinka bude potřebovat nakojit. Uříčená a za zvuků píšťalky se dobelhá k mámě. Ráda by jí vpálila do toho jejího nabuzeného ksichtu, že je to gestapačka, která absolutně nerespektuje potřeby ostatních, ale nemůže ani mluvit.

„Máme před sebou už jen tři kiláčky a pak zastavíme na oběd. Tak hejbněte zadkem,“ máma se zaculí a dá se do klusu. Nela jí chce zapíchnout hůlku do zad. Martínek je v obličeji celý rudý, ale není poznat, jestli námahou, nebo mrazem.

„Je to psychopatka,“ pronese Martínek a ukáže směrem na mámina záda prostředníkem. Nela ví, že by ho měla napomenout, ale kašle na to. Brácha má pravdu, a tak taky vztyčí prostředník a oba se rozchechtají. Hřeje je vědomí, že jsou v tom spolu, a vědí, že tu budou jeden pro druhého navždycky. Pocit vzájemné solidarity je posílí a pomůže jim dojet až k vytouženému cíli, kde se jejich psychopatka už se svařákem v ruce culí na další běžkaře. A to je další věc, kterou obě její děti nemůžou vystát. Jejich máma pořád s někým laškuje, předvádí se a vypráví příhody úplně cizím lidem.

„Já jsem Elena,“ seznamuje se asi už se třetím člověkem. Oba povzdechnou ve stejnou chvíli a spiklenecky se na sebe usmějou. Matce jejich otrávené pohledy neuniknou, ale v duchu počítá do deseti. Nedovolí, aby jí někdo zkazil dnešní den, a už vůbec ne její rozmazlená děcka.

Nela vidí, jak ji máma sleduje, když do sebe cpe čtvrtý knedlík, ale nenechá se tím znechutit. Ví, že její pohled jasně říká: „Tohle bys jíst neměla, už tak jsi dost tlustá.“ Ať si saláty a brokolici žere sama. Nejspíš nikdy neochutnala nic nezdravýho. Neví, o co přichází. Nela si knedlík schválně pořádně namočí do smetanové omáčky a matka povzdechne. Copak jí to dělá schválně? Vždyť za chvíli snad praskne. Zato Martínek sedí nad talířem a nimrá se v každém zrníčku rýže. Kdyby s nimi jel aspoň Petr, aby jim něco řekl. Ale to ne, musí pracovat. Jako by se bez něj snad jeden víkend neobešli. Elena stejně moc dobře ví, že se na práci jenom vymlouvá, protože jeho firma momentálně staví pouze dva domy a ty nemusí určitě kontrolovat denně. Však se kvůli tomu před odjezdem taky pohádali. To je vděk za to, že ona se snaží pro rodinu dělat, co může, a teď se tady má dívat, jak jeden nezřízeně žere, zatímco druhý zobe jako ptáček. Znechuceně odsune svůj talíř a otočí se k vozíku, kde spinká Sofinka. Vyndá ji ven a začne na ni šišlat.

„Proč ji nenecháš spát?“ vyjede na ni Nela s plnou pusou.

„Bylo by jí hrozný vedro, je nabalená jako pumpa,“ odsekne matka podrážděně.

„Je pod nulou a nehejbe se, tak asi musí bejt pořádně oblečená, ne?“

„Tady je ale teplo.“

„Jenže spí.“

„Byla by celá zpocená a pak by nastydla.“ Máma si posadí Sofinku na klín a ta jen rozespale mžourá. Nela si přeje, aby se rozeřvala na celé kolo a dala tím najevo, že ji nikdo neměl

budit. Jenže Sofinka se místo toho usměje jako sluníčko. Máma jí vlepí pusku na tvář a Nelou projede osten žárlivosti. Je to její dítě. Je to moje máma, pomyslí si Martínek a na Sofinku se zamračí. Ví, že nemůže za to, že se teď všechno točí jenom kolem ní, ale někdy ho to štve. Ne, že by ji neměl rád. Je jako malá panenka z pohádky. Minule ji zkoušel namalovat a docela se mu to povedlo. Ale nevzpomíná si, kdy naposledy dala máma pusku jemu. Jasně, je už velkej a puska od mámy je trapná. Ale stejně.

„Hele, není tamhle ten kluk, co s tebou chodil do školy? Ten děsně bohatěj,“ všimne si kluka ve svítivě oranžové značkové bundě a ukáže na něj. Nela vytřeští oči a sesune se pod stůl. V tu chvíli se kluk otočí jejich směrem a vyšle k nim oslnivý úsměv. Matka je najednou bledá a prudce vstane, div nepřevrhne židli.

„Ne, abys za ním šla a něco mu říkala!“ zasyčí na ni Nela a chytne ji za nohu. Martin netuší, co se tady odehrává, a jenom mlčky přihlíží.

„Dobrý den, paní Šintáková, gratuluju k dalšímu děcku. A jak se má Nela?“ zeptá se a s hollywoodským šarmem popojde k ní. Matku v první chvíli napadne, že si celou epizodu dcera vymyslela, nebo si ji možná pamatuje jinak, než proběhla, vždyť byla totálně namol. Takovýhle charismatický hezoun přece nemá zapotřebí dostávat holky násilím. Určitě mu skáčou do postele samy. Když ale vidí, jak se Nela schovává pod stolem, kde se klepe jako zubožený pes, zastydí se, že jí být na vteřinu napadlo, že je všechno jinak. Pochopitelně. Přesně na tohle totiž takoví kluci

spoléhají. Má sto chutí plivnout mu do toho jeho samolibého ksichtu.

„Nela se má blbě od té chvíle, cos jí zkurvil život, tak odsud koukej vypadnout, ty sráči, jinak ti urvu koule!“ neudrží se. Kdyby nedržela v náruči Sofinku, tak ho nakopne rovnou do rozkroku. Martínek jen vyvalí oči. Mluvit mámu takhle sprostě nikdy neslyšel a hlavně nechápe, co to mele za nesmysly. Asi se opila. Alkohol dělá s lidmi divný věci. Jednou viděl opilého souseda, spal v knihobudce a neměl kalhoty. Ségra se asi taky opila, když vlezla pod stůl. Proč by to jinak dělala? Až bude dospělej, tak pít nikdy nebude, zařekne se.

„Nevim, co vám napovídala, a ani netuším, o čem to mluvíte. Tak nic, radši jdu,“ Richard se ušklíbne a v jeho tváři je jasně čitelné pohrdání. Matka se musí hodně přemáhat, aby se za ním nerozběhla. Představuje si, jak mu mlátí hlavou o topení a všude stříká krev. Je si jistá, že by ho dokázala opravdu zabít. Když ale uvidí nechápavý výraz v Martínkově tváři, jen zavrtí hlavou, posadí se a pořádně si lokne vařícího svařáku. Opaří si jazyk, ale je jí to totálně jedno. Cítí se opařená celá. Neví, co má dělat. Sofinka se na ni usmívá, jako by se snažila zahojit její rozbolavělou duši, a natahuje pod stolem ručičky po Nele. Ta si pevně objímá kolena, až má klouby od prstů úplně bílé. Sedí nehnutě a má pocit, že dostala polenem do břicha. Martínek vlezl k ní a chce jí pomoci vylézt. Nela zvedne uslzené oči a zběsile zavrtí hlavou. Matka vzhledne směrem k Richardovi, který si právě nadzvedává tričko a ukazuje celé své partičce vyrýsované břišáky. Přece tohle

samolibý prase nemůže být Sofinky otec, pomyslí si. Když se ale na svou vnučku podívá, bodne ji u srdce. Vypadá jako jeho malý klon. Chvíli jí trvá, než to vstřebá. Nejspíš přestala i na chvíli dýchat. Copak si toho nevšimla už dřív? Nebo to nechtěla vidět? Ještě že je Richard tak tupej.

Jenže Richard je všechno možný, jen ne tak tupej. Už ví, že dítě je Nely. Stačilo se jen trochu poptat. Stačilo si dát dohromady dvě a dvě. Stačilo sledovat Nelu z auta a udělat si pár fotek dítěte, když ho vyndala z kočárku. Teď sedí ve svém pokoji a sleduje na monitoru každý detail Sofinčiny tváře. Všimne si, že se mu třesou ruce. To se mu ještě nikdy v životě nestalo. Takhle strašně velký vztek nezažil. Dokonce ani tenkrát, když mu táta koupil k patnáctým narozeninám kurvu, zatímco on si přál čtyřkolku. Vzal ho tehdy do drahé restaurace, prý pánská jízda. Do té doby spolu nikdy jenom sami dva nebyli. Táta měl vždycky moc práce. Jenže patnáct, to je něco.

„To je velký zlom,“ plácal ho po ramenou a objednal mu panáka skotské. Málem se zadusil, jak ho pálila v krku. Táta se jen smál: „To si zvykneš, hochu. Už nejsi dítě, pomalu vcházíš do světa dospělých,“ vykládal a přitom hulil ten svůj smrdutý doutník, se kterým doma musel na terasu, ale tady obsluha ani nepípla. Pan Moudrý nikdy nezapomněl dávat tučná dýška.

„Nemusím ti říkat, že krokem do dospělosti začíná spousta povinností. Já jsem v tvém věku už dávno makal,“ obligátně zahájil řeč sondou do svého mládí, kdy byl podle všeho absolutním nadčlověkem, protože výčet aktivit, které podle

svých slov stíhal, by běžný smrtelník nezvládl ani za celý život. Richardovi se to moc nezdálo, a tak si jednoduše otce jednou vygooglil. Zjistil jenom to, co o něm věděli všichni. Bohatý podnikatel. Bez temné minulosti. S krásnou manželkou a chytrým synem. Dokonalá rodinka. Otec si na mínění ostatních velice zakládal, ke všem byl uctivý a tvářil se, že spasí svět. Lidi mu to žrali. A proto nebylo pochyb, že ho zvolí i do Senátu, kam loni kandidoval. Teď už má Richard otce senátora. Ale v den jeho narozenin před osmi lety, kdy si společně vyrazili, se ještě táta tolik přetvařovat nemusel. A tak objednal synovi luxusní dárek. Po večeři ho vzal ven a Richard pořád doufal, že na ulici bude stát jeho vysněná čtyřkolka. Místo toho se tam leskla limuzína. Otec ho vybídl, aby do ní vlezl. Nechápatě se nasoukal na sedadlo vedle zmalované ženy v kožichu. Nejdřív si myslel, že je to nějaká známá zpěvačka a táta ji bere domů, aby jim zazpívala. Na máminy čtyřicátiny pozval Michala Davida, takže by se tomu nedivil, i když nechápal, proč mu radši neobjednal nějakou moderní kapelu.

„Je na čase, aby ses naučil, co správně chlap potřebuje, a užil si to,“ mrknul na něj a zabouchnul dveře auta, které se vzápětí rozjelo. Richardovi trvalo poměrně dlouho, než pochopil, co se stalo, protože žena jen mlčela a zírala do mobilu. Došlo mu to, až když ho vyvedla do hotelového pokoje, kde ho okamžitě začala svlékat. Nelíbila se mu. Byla moc stará. Možná tak jako on teď, ale tehdy to na něj bylo moc. Nechtěl, aby jeho první holka byla kurva. Vždyť chodil s Alenkou z béčka. Těšil se, jak ji sveze na čtyřkolce a pak se

budou líbat. Místo toho souložil s prodejnou děvkou a kousal do polštáře, aby se nerozbrečel. Měl chuť ji zabít. Když odešla, pozvracel se a pak napsal Alence, že je konec. Ale ani tenkrát neměl tak obrovský vztek jako právě teď. Protože tenkrát mu to bylo jen líto.

„Ty svině, jaks mohla!?“ praští pěstí do stolu takovou silou, až nadskočí hrnek s kávou, který si tam položil. Vstane, kopne do židle a převrhne ji. Rázuje po pokoji jako rozzuřený lev. Přesně tak se cítí. Jak mu mohla tohle udělat? Za to bude pykat, to si šeredně odskáče. Nikdo mu nebude brát něco, co je jeho. A tohle dítě jeho je! Ví to. Ne, že by chtěl být otcem. To neplánoval. Určitě ne teď. Ale nikdo ho nebude vodit za nos a přivlastňovat si něco, co mu patří. A rozhodně se nenechá napálit zrovna Nelou. Tou bezcitně chladnou mrchou. Co by jiný daly za to, aby se na ně jenom podíval. A ona si bude hrát na nedostupnou a pak ho ještě zneužije, když si nechá jeho dítě! Je vzteky bez sebe a zrychluje se mu dech. Popadne hrnek a mrští s ním o zeď. Na stěně zůstane mokrý flek.

„To si ještě povíme, kdo s koho, ty zkurvená čubko!“ zašeptá už najednou klidnějším hlasem plným zášti.

Nela stojí před zrcadlem a češe si vlasy. Netuší, že dneškem se všechno změní. Zase. Nanese si na rty růžový lesk, i když se jinak vůbec nelíčí, ale má ráda jeho malinovou chuť. Natáhne na sebe velkou teplou černou mikinu s kapucí a narazí si ji na hlavu. Nasadí si černé brýle, přestože je venku zataženo, ale takhle má jistotu, že se s ní zvědavé sousedky nebudou dávat do řeči a nakukovat do kočárku. Vlastně má

jistotu, že se s ní nebude bavit nikdo. Jako každý den dojde na nádraží a dojede do Klánovic, kde se courá po lese.

Tady může konečně trochu dýchat. Bez věčného strachu, že na ni u domu bude číhat Richard, bez neustálých připomínek nespokojené matky. Dnes ji ale neuklidní ani les. Nedokáže ze své mysli vypudit jeho tvář, kterou téměř po roce opět uviděla. Tušila, že ho určitě někdy zase potká, dokonce si podobné situace opakovaně přehrávala v hlavě a zdálo se, že je se vším vyrovnaná. Ale není. To, co jí udělal, jde jen těžko odbýt mávnutím ruky. Přinutí se k dalším krokům, přestože by si nejradši zalezla někam do brlohu a prospala pár posledních dní zimy a klidně i celé jaro. Mezi stromy zavane studený vítr a začne poprchávat. Šumění listů se zdá příliš hlasité, až si musí zacpat uši. Podívá se na svoji dcerku v kočárku, která spinká a netuší vůbec nic z toho, co se odehrává kolem. Pohled na její nevinnou tvář ji trochu uklidní. Snaží se zahnat nepříjemné vzpomínky i pocity a neustále zrychluje tempo chůze. Zpátky na nádraží už doběhne. Dneska nedokáže zůstat sama venku.

Doma je ale sama ráda. Nikdo se jí aspoň na nic nevyptává. Položí Sofinku do houpačky a chvíli ji sleduje, jak si spokojeně brouká. Lehne si vedle ní na zem a zhluboka dýchá, aby načerpala trochu vnitřního klidu. Když zazvoní pošťák, tak strašně se vyděsí, až vykřikne. Sofinka se rozpláče a Nela je na sebe našťvaná. Musí se konečně naučit ovládat. Rychle seběhne dolů po schodech, podepíše převzetí úředního dopisu a pospíchá zase za dcerkou, která na ni hledí už bez pláče, zato s vážným pohledem, jako by chtěla

říct: „Tak co to, mámo, neseš za dopis?“ Nela se na ni usměje a roztrhne obálku. Rázem jí úsměv na tváři zamrzne. Teď už ví, že přízrakům minulosti se utéct nedá.

„Jak jako testy DNA a co to má všechno znamenat?“ ječí máma na celý barák jako smyslů zbavená. Otec kmitá pohledem z Nely na svoji manželku a mne si strniště na bradě, jako by přemýšlel, jestli má do hádky, kterou absolutně nechápe, vstoupit, nebo raději mlčet a čekat, až mu samy vysvětlí, co se děje.

„Prostě mu to došlo a chce mi dělat ze života peklo. Co když mi ji vezme?“ Nela se zalyká v bouři slz, ale když do kuchyně vejde Martínek, rychle si otře mokrou tvář rukávem.

„Co se stalo?“ chce hned vědět bratr.

„To by mě taky zajímalo, hochu,“ odpoví mu táta s těžkým povzdechem. Matka se sesune na židli a beze slov podá svému muži dopis. Petr si nasadí brýle, ale tomu, co čte, nerozumí. Nechápatě se podívá na Nelu, která stojí opřená o kuchyňskou linku a zírá do země. Přesto se v její tváři dají jasně vyčíst stopy rozpaků i zoufalství.

„Říkalas – říkaly jste –, že nevíš, kdo je otec,“ pronese Petr poněkud strnule. „A tady se píše, že by to snad měl být Richard Moudrý, který žádá testy DNA?“ Nela sklopí zrak. Martínek hvízdne. Matka vstane a jde k lednici. Vytáhne láhev vína a napije se přímo z flašky, pak se podívá na svého muže a pronese: „Jo, přesně takhle to je.“

„Takže jste mi lhaly?“ promne si otec obličej dlaní a zděšeně se na ně podívá. Mezi obočím se mu rýsuje tlustá vráska.

„Tebe jenom zajímá, jestli jsme ti lhaly? Snad teď máme větší problém než nějakou pitomou lež! Ke všemu milosrdnou. Protože jak víš, kolem tebe se musí chodit po špičkách, aby ses zase nesložil!“ vyjede na něj manželka a šermuje mu láhví před nosem.

„Takže za všechno můžu vlastně já!“

„Proboha, nelituj se, zase! Tohle přeci není o tobě, ale o tvojí dceři a vnučce!“

„Tak pardon,“ táta zvedne ruce, jako když se vzdává, a je celý rudý vzteky, „takže já jsem tady celou dobu za blbce, ale teď mám držet hubu?“

„Tak rozhodně by to bylo to nejlepší, co bys teď mohl udělat. Pokud teda nemáš lepší nápad, jak s tímhle průserem naložit!“ pokračuje vztekle Elena.

Otec se na ni nevraživě podívá, zvedne se a beze slov práskne dveřmi. Matka za ním vyběhne a ještě cosi křičí. Nela spolkne slabý povzdech a už je nevnímá. Mohlo jí být jasné, že to takhle dopadne. Dohadováním a obviňováním, jako vždycky. Bude se s tím muset poprat sama. Zatímco se jí honí hlavou všechny možné scénáře, Martínek si na mobilu vyhledává, co to jsou testy DNA. Pak pochopí a sevře se mu hrdlo.

„Ten kluk z tvý školy je teda táta Sofinky a chce ti ji vzít?“ zeptá se přiškrceným hláskem a třese se mu brada.

„Otec bohužel je. Ale vzít mi ji nemůže!“ Chvíli o jejích slovech přemýšlí a srovnává si je v hlavě. Je mu jasné, že mu neříká úplnou pravdu, anebo je všechno tak zamotané, že

ničemu nerozumí. Cítí, jak mu mrazí v zátylku, což se mu děje pokaždé, když má strach.

„Co budeš dělat?“ tiše se zeptá.

„Budu bojovat jako lvice,“ odpoví mu. Ví, že právě začala válka.

Nela spolkne druhý lexaurin, zapije ho hnusným kafem z automatu na policejní stanici a čeká, až ji předvolají k výslechu. Kvůli kauze, kterou rozpoutala, přišla o mlíko. Sofinka už nebude kojené dítě, ale to je momentálně ten nejmenší problém. Nela se snaží, aby dcerka nepřišla o mnohem víc. O mámu. Zatím to ale vypadá, že prohrává na celé čáře. Richardova rodina si na ni najala drsného právníka, který ji cupuje na malé kousky. Požaduje střídavou péči. Nela ví, že jí to dělá Richard schválně. Že ho nezajímá její dítě. Vlastně i jeho dítě. Fakt, že je Sofinka i jeho, si nedokáže připustit. Co je to za nesmysl? Jak se může dožadovat její dcery jen na základě toho, že do ní vpustil sperma, když ji znásilňoval? Jak na ni může jenom pomyslet? Nela se nechce pomstít. Ani netouží po spravedlnosti. V tu nevěří. Přeje si jediné. Aby Richard neměl na Sofinku jakékoliv právo. Aby nefiguroval v jejím životě. A jediným trumfem, který proti němu má v rukávu, je znásilnění. Pokud se to tedy dá nazývat trumfem. Když se prokáže Richardova vina, pak by mu pravděpodobně dítě neschválili. Nela ví, že tento boj nebude jednoduchý, že jí nejspíš nebudou věřit, ale stále doufá v opak. Na světě bylo usvědčeno přeci plno násilníků. Existují různé kampaně a

spolky, které znásilněným pomáhají. Proč by nemohla mít šanci i ona?

Možná proto, že někdo má vliv, ostřejší lokty, lepšího právníka, spoustu peněz a obrovské charisma? ječí hlásek uvnitř její hlavy.

Možná proto.

Verča stojí naproti ní, v ruce třímá energeták a přemýšlí, jak má svoji kamarádku povzbudit. Mohla by jí vyprávět o svém dalším nepovedeném rande. Ukázalo se, že chlápek, se kterým se setkala, s ní už na rande jednou byl, když jí táhlo na šestnáct. Tehdy byl ženatý a teď je zase ženatý. Akorát s jinou manželkou. Verče se dál honí hlavou, co by stálo za to, aby teď pronesla, a Nelu aspoň trochu rozesmála, protože vypadá, že každou chvíli zkolabuje. Na mysl jí ale přicházejí příhody, které jsou v její situaci nevhodné. Dřív by se jim společně zasmály. Teď si musí dávat pozor na témata týkající se mužů i sexu, takže neví, o čem mluvit. O přebalování mimin toho moc neví.

„Tak ho zabijem, zabalíme do koberce a někde zakopem,“ pronese a zazubí se na utrápenou kamarádku.

„Policajta, Richarda, jeho právníka, jeho fotra nebo někoho dalšího?“ zeptá se Nela a zírá na pavouka, který se k ní pomalu snáší z ušmudlané zářivky. Dřív by se ho bála. Musí se tomu usmát. Jak jednoduchý život to byl, když měla strach jenom z pavouka. Teď si přijde jako moucha lapená v síti. Ovšem ne v té pavoučí.

„Klidně všechny,“ odpoví Verča. Nela už neví, o čem to vlastně mluvily. To se jí stává často, že se nesoustředí,

protože veškerá její mysl je zaměřena jen na boj o svoje dítě. Když se rozrazí dveře a policista zavolá její jméno, trhne sebou. Zase zapomněla, kde je. Pomalu a neochotně se zvedne.

„Drž se, bude to dobrý a budu tu čekat. A když tak máme plán,“ mrkne na ni její kamarádka. Nela se na ni lehce usměje a vejde do místnosti.

„Opravdu chcete zdiskreditovat hochu, který si nepřeje nic jiného než být otcem svého dítěte?“ zeptá se jí policista a prstem zaklepe na znalecký posudek, který dokazuje Richardovo otcovství. „Zapomněl jste dodat – syna senátora,“ odsekne mu. Policista si odfrkne a pozorně sleduje její tvář, jako by z ní chtěl vyčíst, zda mluví pravdu, nebo lže. I když obrázek si už dávno udělal. Natočí se k němu bokem, aby na něj nemusela koukat, protože v jeho očích jasně vidí to, co vidí on a většina lidí, kteří případ sledují – zhrzenou holku, která se chce pomstít klukovi z dobré a především bohaté rodiny. Nic se na světě nezměnilo. Tahle písnička je po staletí stále stejná.

„Šla jste na večírek dobrovolně?“ zaťuká propiskou do stolu a vyruší tok jejích myšlenek.

„Ano, šla.“ Nela se snaží odpovídat stručně a jasně, jak jí poradil její právník.

„Podle výpovědí dalších svědků je zřejmé, že jste s panem Richardem Moudrým tančila. Předpokládám, že také dobrovolně,“ policista se jí podívá zpříma do očí, jako by ji právě nachytil. Nela se musí hodně ovládat, aby nezačala křičet, co to je za debilní otázky. Její máma by to nejspíš

udělala. Její máma je sice šílená, ale do takovéhle situace se na rozdíl od ní nikdy nedostala. Nela se snažila celý život dělat věci správně a skončila tady. Vyšetřují ji jako nějakého zločince, přitom ona je ta poškozená. Kypí v ní vztek a žlučové šťávy se jí derou do krku.

„Ano. Na jednu písničku,“ odpoví a dá si hodně záležet, aby se jí netřásl hlas.

„Podle výpovědí svědků to rozhodně nepůsobilo, že by vás přítomnost pana Moudrého nějak obtěžovala,“ pokračuje policista. Nela zavře oči. Vybaví si večírek a nahlas povzdechne.

„Byly to jeho narozeniny, tak jsem se snažila být slušná, i když mi vadil. Vzpomínám si, že jsem ho polila, protože mě obtěžoval,“ řekne a zajíkne se.

„Podle výpovědí svědků to spíš vypadá, že jste byla dost opilá. Možná proto jste ho polila?“ Policista zdvihne obočí v očekávání odpovědi, jako by právě položil otázku, co odhalí celou pravdu.

„Ne, proto ne.“ Nela vidí, že se výslech ubírá špatným směrem, a už se jí nechce pokračovat. Mohla tušit, že nemá absolutně šanci.

„Takže nepopíráte, že jste byla opilá?“ rýpe do ní dál a všechno zapisuje do počítače.

„Nebyla jsem natolik opilá, abych nevěděla, co dělám, do té doby, než mi někdo hodil něco do pití,“ její hlas je malátný a otupělý. Třesou se jí ruce, a tak se mírně předkloní a posadí se na ně. Přemýšlí o tom, jestli má policista děti. Je ve věku jejího otce, takže by je mít mohl. Kdyby tady místo ní seděla

jeho dcera, taky by jí nevěřil? Nebo by vzal spravedlnost do svých rukou a šel násilníkovi prostřelit mozek? Případně mu aspoň rozbít hubu? Možná by ji ale dusil úplně stejně jako teď ji. Jako její táta, který tvrdil, že každý příběh má dva úhly pohledu.

„Pokud jste měla obavu, že vám někdo hodil něco do pití, proč jste to nešla nahlásit hned, jak to bylo možné?“

„Protože jsem se potýkala v nemocnici s tím, že se mi stalo něco strašného, a neměla jsem na to sílu. A taky jsem se bála,“ Nele se už začíná zadržávat hlas a má slzy na krajíčku. Rozbrečet se tu, je to poslední, co by chtěla, ale přestává se ovládat.

„Čeho jste se bála?“

„Toho, že mi nikdo nebude věřit. Jako vy teď,“ odsekne. Pak ještě otevře pusku, aby něco dodala, ale rozmyslí si to a mlčí.

„Nejsem tu od toho, jestli vám věřím, nebo ne. Snažím se dopátrat pravdy. A ukazuje se, že ve spoustě vašich odpovědí je díra,“ poklepe na stůl jedním prstem za druhým, jako by hrál na klavír, a významně se na ni podívá.

„Jakou díru máte třeba na mysli?“ chce vědět a zatne zuby. Cítí, jak se jí klepou kolena, div jí nenadskakuje hlava. Policista, který se považuje za odborníka na řeč těla, protože si kdysi nastudoval na toto téma jednu knihu, má jasno. Holka je nervózní, poněvadž něco tají, anebo jednoduše kecá.

„Jste si vědoma, že jste mohla svým chováním vzbudit v panu Moudrém přesvědčení, že o něj máte zájem?“ pokračuje v otázkách a na tu její neodpoví.